

PUNT DE VISTA

El Punt Avui expressa la seva opinió únicament en els editorials. Els articles firmats exposen les opinions dels seus autors.

Conselldelectors:

Feu-nos arribar les opinions, els suggeriments i les consultes que desitgeu sobre el nostre projecte editorial i els nostres productes a conselldelectors@elpuntavui.cat. Tots els contactes rebran resposta de la direcció.

De set en set

Imma Merino

Bruixes

Les acusacions de bruixeria van dur a la forca o a la foguera moltes dones i, certament, eren una forma de criminalització de totes aquelles que s'escapaven de la norma o que tenien uns coneixements (i fins uns poders, començant pels del propi cos) que es volien controlar. He parlat en passat, però, sense que existeixi la Inquisició o que la justícia secular també les mati, deu ser per alguna cosa que encara hi hagi dones estigmatitzades pel fet de ser "estranyes". Tanmateix, no sé si certs fets del passat, en lloc d'intentar explicar-los en el seu context, s'han de confondre i barrejar amb alguns del present forçant les equivalències. Sobretot si es fa amb tanta mala grapa com la del documental, per així dir-ho, *Bruixes, la gran mentida*, emès al *Sense ficció* de TV3.

Hi van parlar historiadors, sociòlegs, antropòlegs, psicòlogues, jutgesses i fins un expert en "teories conspiratives" que relaciona les denúncies mentideres contra les "bruixes" amb les notícies falses propagades per les xarxes socials. Testimonis que s'alternen amb una tremenda dramatització efectista (per contraposició, em va venir la colpidora sobrietat de Dreyer a *Dies irae*) i plena d'anacronismes que reconstrueix el judici que va condemnar Jerònima Ribota, àlies *la Carabassera* (interpretada per Meri Yanes, sense que en tingui cap culpa) a la forca el 1616 a la Seu d'Urgell. Però, amb tant de desordre i tanta barreja (fins em va semblar veure una imatge de Hillary Clinton), què explica realment i bé *Bruixes, la gran mentida* dels fets que suposadament refereix? Em causa perplexitat, de fet no sé com dir-ho, que Pere Aragonès beneís aquesta producció de *Sàpiens* anunciant l'"in-dult a les bruixes" al Parlament.

EDITORIAL

Els deures del català

La llengua catalana està en un moment crític per les diverses forces que hi actuen i que provoquen un clar retrocés en el seu ús social, entre les quals destaca la seva progressiva residualització enmig de l'auge del món audiovisual a través de la TDT, les plataformes de 'streaming' i la xarxa, i, d'altra banda, la falta de les eines que només té l'Estat per construir un marc legal i un ecosistema d'activitat que enforteixin la presència de la llengua catalana. Ans al contrari, l'Estat espanyol tendeix permanentment a reduir l'espai vital de les llengües que no són la castellana i en el cas del català ho evidencia de diverses maneres, a través de la legislació, de decisions executives com ara el vet al català a la UE o de sentències judicials

com per exemple la del TC contra l'Es-tatut (2010) o les del TSJC imposant quotes del 25% de castellà a l'escola. Ara bé, si aquestes forces són innegables, també ho ha estat la falta d'una força suficient en sentit contrari, tant pel que fa a les institucions catalanes com a la mateixa societat.

El govern de la Generalitat ha reaccionat davant la sentència que ataca el model d'escola i la cohesió social a Catalunya anunciant un nou marc normatiu que reforci la posició del català a l'escola i avançant que els mestres hauran d'acreditar el nivell C2 de català a partir del 2024. També ha batallat per una minsa protecció dins la llei espanyola de l'audiovisual i la consellera d'Universitats i Recerca va

anunciar ahir un pla per convertir el sistema universitari i de recerca en una de les potes del "renaixement del català". Les dificultats són evidents, però hi havia marge per actuar i encara n'hi ha més en altres camps. Cal ser autocrítics i censurar l'autocomplaença davant estadístiques sobre el creixent coneixement teòric de la llengua, mentre el seu ús en el dia a dia personal i professional ha caigut de manera alarmant en els últims deu anys. Govern, Parlament i ciutadania, cadascun en el seu àmbit i des de la seva capacitat, han de ser conscients del repte, de la seva quota de responsabilitat, i empènyer amb perseverança i amb intensitat, no pas per imposar el català a ningú, sinó per evitar la seva residualització.

La foto

L'altra quarantena. La pandèmia ha fet que es disparés un 31% el nombre de sensellar a São Paulo, la ciutat més rica del Brasil. El resultat, imatges com aquesta, d'un refugi improvisat en un carrer ■ EFE

La frase del dia

Josep Maria Argimon

CONSELLER DE SALUT

“Hem d'anar obrint tots els entorns”

Keep calm

El TSJC ha retornat la Medalla d'Or de Barcelona a Rodolfo Martín Villa, un honor que li havia estat retirat, fa cinc anys, a aquest jerarca del tardofranquisme i la Transició, processat a l'Argentina per diversos homicidis i centenars d'agressions policials ja sota el regnat de Joan Carles de Borbó. La clau d'aquest suport dels magistrats a Martín Villa és que, segons ells, no es pot revisar la veritat oficial. Així les coses, la justícia espanyola interpreta que la decisió democràtica del ple és nul·la perquè es tracta d'un "nou judici de valor" sobre aquest personatge. I és il·legal qüestionar-li les virtuts.

Medalles tacades de sang

Salvador Cot

El règim espanyol es fonamenta sobre aquesta interpretació del seu moment fundacional. És per aquesta raó que al comissari torturador Melitón Manzanos, assassinat per ETA l'any 1968, se li va concedir, amb tots els honors, la Gran Creu de l'Orde de Reconeixement Civil a les Víctimes del Terrorisme, en un més que tardà 2001. Una distinció que ha estat defensada –en aquest cas pel Tribunal Suprem, en tres ocasions– amb la mateixa idea de fons. Els magistrats consideren que Melitón Manzanos, si no hagués estat assassinat, hauria participat en el nou règim amb la mateixa alegria de viure

que Rodolfo Martín Villa i la resta de franquistes: "Personalitats amb notable rellevància política del règim anterior han prestat importants serveis a la democràcia", es pot llegir a la sentència del Tribunal Suprem. Medalla per al torturador, medalla per al repressor, medalla per als magistrats.

En aquest context, és impactant que un tribunal sancioni un inspector del CNP per haver agredit Jordi Borràs, fotògraf d'elMón, als crits de "Viva Franco" i "Viva España". Entenguem-nos, és un escàndol a Catalunya. A Madrid ja s'encarregaran que no perdi ni la feina ni la pistola.